

A királylány megmentése

Talán volt, talán nem, de valahol csak lennie kellett, hogy most elmesélhessem nektek e történetet. Volt egyszer egy király, akinek az országában víz helyett tej folyt, és az almafákon ezüstalmák termettek. Ennek a királynak volt egy olyan szép lánya, hogy nem tudom mihez hasonlítani: karcsú termetű, világosbarna hajú, csillogó szemű és élesesű. Azonban egy harmatot hullató halovány hajnalon a gonosz sárkány elrabolta. Az egész ország gyászba borult, a király pedig kihirdette, hogy annak adja a lánya kezét és a királyságát, aki visszahozza lányát a sárkány karmai közül.

Az ország legbátrabb, legvakmerőbb lovagjai próbálkoztak és buktak el sorra. A király már azon gondolkodott, hogy a teljes hadseregét a sárkány ellen indítja, de ekkor jelentkezett egy utolsó, a századik lovag, hogy megpróbálja megmenteni a királykisasszonyt.

A király éppen az udvaron búslakodott, amikor hirtelen lódobogásra lett figyelmes. Egy – a lován hátrafelé ülő – lovag lovagolt be a várkapun, lógott rajta a páncél, kardja akkora volt, hogy meg se tudta emelni. A lova sem különbözött tőle: szőre fehéres színű volt, s a szőre végéről almák lógtak: igazi almásderes paripa volt.

- Felséges királyom, életem, halálom kezedbe ajánlom. Haljmár Harald vagyok, és azért jöttem Felséged elé, mert meg szeretném menteni a királykisasszonyt.

A király végigmérte a furcsa lovagot, s magában azt gondolta:

- Ez a lovag biztos nem fogja elhozni a lányomat, de ha már ő a századik, megkérem az udvari varázslókat, hogy segítsék meg.

A király elküldte a lovagot az udvar legmagasabb tornyába, ahol az udvari mágusok fogadták. A toronyba csigalépcső vezetett, melynek kétszáz foka volt. Harald eleinte lelkesen, később már lassabban, a századik lépcső után már négykézláb kaptatott felfelé. Mire felért, se nem látott, se nem hallott a fáradtságtól, azt hitte, ott ájul el nyomban. A mágusok szeretettel fogadták és nem értették, miért nem használta a liftet. Megitták, aztán a kezébe nyomtak egy üveget:

- Ez egy idéző bájjal, ha nagy bajban vagy, csak törd össze az üveget és segítségedre lesz!

Harald megköszönte a segítséget, lifttel visszament az udvarra, elköszönt a királytól és háttal felült a lovára, majd nagy büszkén kilovagolt a várkapun.

A kapu előtt körülmélt, és mikor látta, hogy nincs a közelben senki, előkapta a telefonját és GPS segítségével rákeresett a sárkány lakóhelyére. Az útvonaltervező azt mutatta, hogy át kell mennie egy erdőn, azután egy réten, végül a sárkány barlangja előtt át kell jutnia a papírhegyen. Eltette a telefonját és elindult az erdő felé.

Ment, mendegélt, amíg az erdőhöz nem ért. Ahogy befelé ment, egyre sötétebb lett, a fák egyre sűrűbben nőttek, temetői csend uralkodott. Az erdő közepén találkozott egy mókussal, aki így szólt:

- Ha nem szerzel nekem délig egy almát, addig dobállak makkal, amíg el nem hagyod az erdőt.

Harald leszállt a lováról, és hosszasan gondolkodott, hogy hogyan szerezhetne almát egy tölgyerdőben. Törte a fejét órákon keresztül, majd a déli harangszónál megkordult a gyomra, leszedett egy almát az almásdereséről és jóízűen beleharapott. Ebben a pillanatban ráeszmélt, hogy ő almát eszik a tölgyerdőben, így leszedett még egy almát és a mókus kezébe dobta.

- Nesze, itt az almád! Mehetek-e tovább?

A mókus megköszönte az almát, Harald felült a lovára és kifelé vágatott az erdőből. Ahogy nyargalt, odaért a réthez, amit az út választott ketté. A rét előtt egy tábla állt, ezzel a felirattal:

„Mondj egy olyan viccet, amitől ez a két rét kétrét görnyed!”

Harald lassan kibetűzte a szöveget, majd így szólt:

- Haljmár Harald vagyok, a századik lovag. Sosem volt humorérzésem, úgyhogy nem tudok viccet mesélni.

Halk kuncogás hallatszott, ami egyre erősödő nevetésbe torkollott.

- Haljmár Harald! Hihihih!

A rét síkja felpúposodott, és egy ezüst fűszál repült Harald felé.

- Ez egy olyan fűszál, amivel bárkit megcsiklandozol, az azonnal kacagni fog.

Harald zsebre tette a fűszálat és továbbment a papírhegy felé. A papírhegy az út közepén állt, akkora volt, hogy a teteje sem látszott. Jobbra is és balra is ment egy csapás a hegy mellett, de Harald a GPS-t követte, így nem jutott eszébe, hogy megkerülje, nehogy eltévedjen.

Ahogy így törte a fejét, gondolta, hogy rágyújt az ipafai fapipára. A pöfögtetés eszébe juttatta, hogy a papír éghető, és a pipájával felgyújtotta a hegyet. A hegy egy szempillantás alatt leégett. Harald egyenesen elindult, a füst azonban akadályozta a jeláramlást, így a GPS elvesztette a jelet. Mikor Harald kiért a fojtogató füstből, a GPS is újratervezett, és kiderült,

hogy lett volna rövidebb út is, de Harald a GPS miatt bejárta a fél országot. Átkozta a telefonját, és elhatározta, hogy legközelebb csak a papír alapú térképben bízik majd.

A füsttől köhögve indult tovább a sárkány barlangja felé. A sziklához érve három barlangot vett észre. Bement az elsőbe, ahol táncoló csontvázakat látott.

- Gyere, táncolj velünk!

- Majd visszafelé beugrok egy kicsit, de most meg kell mentenem a királylányt!

- Jól van, visszafelé várunk! El ne felejts minket!

A második barlang fölött ezt a feliratot látta:

„Sárkánypikkely gyógyfürdő”

Harald ide is betért. A barlangban balra tölgyfából faragott bárpuhnál koktélt iszogató lovagok ültek. Jobbra három nagy medencében nyakig a vízben ülő férfiak beszélgettek. Érdeklődéssel fordultak Harald felé:

- Hát te ki fia borja vagy? És mit keresel errefelé?

- Haljmár Harald vagyok és a királylányt jöttem megmenteni.

Az egyik férfi odafordult hozzá:

- Mi is azért érkeztünk, de a sárkány rábeszélte minket, hogy töltsük itt a szabadságunkat az általa üzemeltetett gyógyfürdőben. Tarts velünk, hagyd a királylányt a sárkánynál.

- Végülis, mielőtt megküzdök a sárkánnyal, itt tölthetek egy napot! – kiáltott fel Harald, azzal ledobta magáról óriási páncélját és kardjával együtt beleugrott az egyik medencébe.

A kard akkorát csobbant a vízben, hogy az összes víz a medencéből a medencén kívülre fröccsent. Az ott ülő lovagok iszonyú ordítással zavarták ki Haraldot a gyógyfürdőből.

Csurom vizesen lépett be a harmadik barlangba. Annak mélyén egy süppedős kanapén feküdt a királylány. Világosbarna haja szétterült a kárpiton, gyémántruhája szépen csillogott a sötétben.

- Mit keresel te itt?

- Haljmár Harald vagyok, jöttem, hogy megmentselek.

- Nem mehetek veled, csak akkor, ha legyőzöd a tűzokádó sárkányt, aki nemsokára hazaér.

- Megyek is, megküzdök vele!

Kiment a barlang elé, éppen akkor ért oda a sárkány is és hatalmas tűzcsóvával köszöntötte a lovagot. Haraldon azonnal megszáradt a vizes ruha és így szólt:

- Köszönöm, hogy megszáritottad a ruhámat! Jöttem, hogy megmentsem a királykisasszonyt. Küzdj meg velem!

A sárkány rimánkodni kezdett:

- Jaaaj, vidd el ezt a királykisasszonyt, nem is akarom látni többé! Annyit parancsolgat és nyafog, nem bírom már tovább!

- Vigyem el? Küzdelem nélkül? – kérdezte Harald.

- Vidd el! És megkapod az összes aranyamat, amit az elmúlt száz évben a barlangomba gyűjtöttem. Már az első öt percben megbántam, hogy elraboltam ezt a királykisasszonyt, de nem vihettem vissza, mert büszkeség is van a világon! Azóta szenvedek, minden előtted lévő lovat megkértem, de mivel nem vállalták, ezért felajánlottam, hogy lakjanak a gyógyfürdőben, hátha meggondolják magukat.

Harald megsajnálta a sárkányt és azt kérdezte:

- Mikor neveltél utoljára?

- Legalább 100 éve nem nevettem.

- Tényleg? Akkor tessék itt egy ezüsthűsál. Ha ezzel csiklandozod magad, sokat fogsz tudni nevetni. Cserébe csak azt áruld el, hogy melyik a legrövidebb út a királyságba?

- Hajnalban menj keletnek addig, míg Ruhaszáron nem találod magad. Ott, ha tudsz úszni, akkor merülj le a Ruhaszári-tóba, és körülbelül 2 perc alatt odaérsz a királyság kútjába.

- Köszönöm! – búcsúzott Harald.

Visszament a királylányhoz, mondta, hogy legyőzte a sárkányt. A királylánnyal együtt felszállt a lovára, és visszament az első barlanghoz, majd ott bulizott hajnalig a csontvázakkal. A zenét egy zombikar szolgáltatta. Hajnalban elindultak keletre, és minden úgy történt, ahogy a sárkány mondta. A tóparton megkérdezte a királylányt:

- Mondd csak, tudsz úszni?

- Még szép hogy! – felelte a királykisasszony.

Mindketten lemerültek, és eljutottak a királyságba. A király nagyon hálás volt, rögtön tizenkét országra szóló lakodalmat csaptak, Haraldból király lett. Még a sárkányt is meghívták, aki tűzijátékot szolgáltatta. Harald a sárkánytól kapott pénzt igazságosan elosztott a szegények között. A lakodalom közepén eszébe jutott, hogy nem is használta fel az idéző bájitalt. Tehát nekivágta a vár falához, és az összetört üveg cserepei közül egy hang hallatszott:

Itt a vége, fuss el véle!